

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) *Første behandling af lovforslag nr. L 67:*

Forslag til lov om en arbejdsmarkedsuddannelsesfond.

(Fremsat 15/11 83).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 6 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

6) *Første behandling af lovforslag nr. L 68:*

Forslag til lov om ændring af lov om erhvervsfaglig uddannelse af specialarbejdere m.fl. og omskoling. (Ændring af finansieringsbestemmelser).

(Fremsat 15/11 83).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Bakholt (S):

Man kan ganske roligt slå fast, at fantasien har været stor hos de radikale og hos regeringspartierne, da det såkaldte Rio Bravo-forlig skulle tømres sammen, men man kan ikke sige det samme, når det drejer sig om omtanke og fornuft. Den er ikke kommet op på nær de samme højder som fantasien, da beslutningen om at oprette en uddannelsesfond blev truffet.

Det, vi nu præsenteres for med de forslag, der ligger til behandling her i folketinget, er en uddannelsesafgift, og jeg vil roligt slå fast, at det er det mest uigennemtænkte og usolidariske forslag, folketinget er præsenteret for i meget, meget lang tid.

Indholdet af forslagene går jo ud på, at der nu skal oprettes en uddannelsesfond for arbejdsmarkedsuddannelse, og det vil sige for specialarbejderuddannelsen, efteruddannelsen, omskolingen og de erhvervsintroducerende kurser. Nu skal lønmodtagere og arbejdsgivere til at betale en afgift til den uddannelsesfond, der skal oprettes, til dækning af de udgifter, der er forbundet med arbejdsmarkedsuddannelsen. Indbetalingen skal ske gennem ATP-systemet, som er opret-

tet til et helt, helt andet formål, og bidraget udgør efter lovforslaget 482 kr. 40 øre for heltidsansatte. Dernæst skal der også ske som følgelovgivning nogle ændringer i de nugældende finansieringsbestemmelser, således at statens bidrag til driftsudgifterne forhøjes fra de nuværende 85 til 100 pct.

Det, man gør her, er, at man slår et fuldstændig nyt princip fast. Nu er der grupper, der skal til at betale til deres egen uddannelse, men det har de gjort i forvejen gennem de almindelige skatter. Nu får de altså en ny afgift oveni, det vil sige, at de i realiteten skal betale dobbelt, og det, der er det særlige ved det, er, at det er særlige grupper under LO, der benytter sig af arbejdsmarkedsuddannelserne. Man kan ikke sige, at det netop er disse grupper, der i særlig høj grad har belastet det nuværende uddannelsessystem. Det er ikke dem, der har benyttet det mest, men de skal altså nu betale en ekstra omgang.

Det nuværende system for arbejdsmarkedsuddannelserne har virket upåklageligt i de 23 år, det har fungeret, men nu skal det sådan gradvis ødelægges. Arbejdsmarkedets parter, dvs. Dansk Arbejdsgiverforening og LO, har haft en meget stærk placering i styringen af det, og det har betydet, at vi hele tiden har haft et tidssvarende uddannelsessystem inden for arbejdsmarkedsuddannelserne. Systemet er i stand til at foretage en hurtig omstilling, når der stilles nye krav til uddannelse, og det gør der ofte i et samfund, der forandrer sig så hurtigt som det danske. Dette system har regeringen og dens forligspartier nu fået kig på; det kører sandsynligvis for godt, og det skal så ændres.

Jeg må spørge arbejdsministeren: hvorfor er arbejdsmarkedets parter ikke hørt, når man tager en så drastisk beslutning som at oprette en uddannelsesfond med en uddannelsesafgift til følge? Det berører jo i allerhøjeste grad parterne på arbejdsmarkedet, altså Dansk Arbejdsgiverforening og LO. Der er for mig at se også tale om overenskomstindgreb her. Der er mange fagforbund, der gennem deres overenskomster har aftalt med arbejdsgiveren, hvor meget arbejdsgiveren skal betale til deres efteruddannelse. Med disse forslag bryder man ind i de overenskomstmæssige aftaler.

Der er lønmodtagergrupper, der har holdt sig tilbage på andre overenskomstråder